

[Camre]

bordet i dette folketing i form af et lovfor-slag, at debatten sådan virkelig bliver alvor, og det virkelig slår igennem, at dette er noget væsentligt. Det skal være et led i en konkret situation i den økonomiske politik, og derfor vil jeg sige, at jeg finder fortsat SFs holdning til dette spørgsmål helt uforståelig. Jeg mener, at SF i allerhøjeste grad har forpasset tiden i dette spørgsmål.

Fru Ingerlise Koefoed talte om, at vi jo sparede og skar ned på u-landshjælpen. Dette med at skære ned og spare er gået igen flere gange, og jeg føler derfor trang til at sige endnu en gang, at denne finanslov skærer ikke ned på statens udgifter. Den skærer ned på stigningstakten, men der er stadig væk en stigning, også regnet i faste priser. Det gælder også u-landshjælpen. Vi skærer ikke ned på u-landshjælpen. U-landshjælpen får fra 1979 til 1980 en stigning regnet i faste priser i størrelsesordenen 100 mill. kr. Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at jeg er helt sikker på, at et meget stort flertal i dette ting efter de udtalelser, der er kommet her i dag, er enige i, at det ikke er et af de områder, vi skal kigge på i fremtidens bestræbelser på at finde mulighed for at mindske stigningstakten i de offentlige udgifter. Jeg er helt enig i de bemærkninger, som kom fra hr. Bolvig, som kom fra hr. Bilgrav-Nielsen og også fra andre af ordførerne om dette spørgsmål.

Poulsgaard (FP):

Om 11 dage skåler vi og ønsker hverandre godt nytår. Somme tider ser man tilbage, når man går ind i et nyt tiår. Om det tiår, vi går ud af, 1970'erne, vil historieskriverne skrive, at det blev de spildte år. Det blev de af mange, mange årsager.

Vi har i dag hørt flere taler. Jeg vil gerne sige, at hr. Bertel Haarders tale faktisk var helt udmærket. Hr. Bertel Haarders tale burde faktisk sendes med alle folketingets medlemmer hjem, for det var jo fremskridtstale. Hr. Bertel Haarder svinger sig op i de store højder, han har alle de gode hensigter, men han vil ikke midlerne. Tiden er nu inde til, at vi holder op med alle disse fraser og disse pæne ord.

Selv vor socialminister var i sin tale i sommer – som hun har sendt specielt til mig, det skal socialministeren have tak for – på Askov inde på noget af det samme, som hr.

Bertel Haarder var inde på. Socialministeren siger f. eks.: Vi hjælper måske åndens arbejdere lidt for meget i stedet for åndens arbejdere. Hvad har vi set her for nylig? Vi har set Steffen Møller fra fagforeningen sige: vi kan ikke få de unge til at arbejde i industrien, de vil have noget meningsfyldt arbejde, de vil arbejde med børn og sådan noget meningsfyldt arbejde. Der står en masse ledige pladser. I skal snart til at holde op, og I skal bruge midlerne til at få Danmark på ret køl og komme op af afgrunden – for vi er i afgrunden, vi er ikke på vej ud i afgrunden, vi er i afgrunden. Vi er i afgrunden, når en generation får den indstilling til arbejdet, at man kun skal arbejde, når man har lyst, og når man synes, det er sjovt.

I har værktøjet, I har disse tusinde og nogle ændringsforslag, som fremskridtspartiet har stillet. Der er værktøjet til at få Danmark op af den afgrund, vi er kommet i. Derfor vil jeg sige, når hr. Bertel Haarder står heroppe og holder alle de kønne taler: Så brug da værktøjet, ord gør det ikke ene nu.

Jeg har gang på gang tordnet imod bibliotekerne, og det glædede mig, ligesom det glædede hr. Camre, at se en artikel, socialministeren har skrevet i B.T. Den artikel læste jeg også med stor interesse. Hvad skriver socialministeren i den artikel? Hun skriver: der er ingenting, der er gratis. Det er korrekt. Jeg er fuldstændig enig. Det gratisprincip, som vi har udviklet, fordi man ikke turde, fordi man skulle tækkes en forfærdelig masse vælgergrupper. Man skulle være den pæne, den rare og den søde, man skulle være julemand hele tiden. Man måtte ikke støde dem fra sig. Og så tog man fat på disse fuldstændig vanvittige gratisprincipper. Vi er oppe på nu ifølge budgetredegørelsen, at folkebibliotekerne i 1979 koster 1,2 mia kr. Og hvad ser vi? Enhver undersøgelse, der har været, viser ganske klart og tydeligt, at det er de bedrestillede, der benytter bibliotekerne. Igen en asocial hjælp til de bedrestillede.

Jeg har sagt disse ting hundreder af gange før, men jeg bliver nødt til at blive ved med at sige dem, indtil der kommer fornuft herinde: det eneste socialbevidste parti i dette ting er fremskridtspartiet. I bliver altså nødt til at erkende det – ja, jeg kunne godt blive ved et stykke tid endnu.

Man kunne også ønske, at disse ministre, som vi har et hav af, ville indse, at de, der